

Jumalan suunnitelma



Jumalan suunnitelma

Jumalalla on suunnitelma! Varmuus tästä tänään, kun kaikki ihmisten suunnitelmat ovat epäonnistumassa, on ainoa valon ja toivon säde maailmassa, jossa turvallisuus, rauha ja onnellisuus ovat lähes kokonaan pimentyneet ihmisten itsekkyyden ja aggressiivisuuden vuoksi. Tämä toivon säde muuttuu varmaksi tulevaisuuden vakuudeksi, kun opimme Raamatusta, että sen onnistuminen ei riipu niiden harvojen hyväntahtoisuudesta ja heikoista ponnisteluista, jotka vielä uskovat Jumalaan, vaan Jumalan päättäväisyydestä ja kyvystä toteuttaa se huolimatta niiden itsekkyydestä, jotka haluavat estää sen.

Useimmat ihmiset ovat valmiita myöntämään, että jos Kristus vuorisaarnassaan opettamat käskyt hyväksyttäisiin maailmassa, kestävä rauha ja onnellisuus voitaisiin saavuttaa. Mutta he sanovat, että ongelmana on saada maailma hyväksymään nämä käskyt. Ihmiskunnan historia opettaa, että itsekäs ihminen ei todennäköisesti muutu yhtäkkiä altruistiseksi ja pääätä omaksua rakkauden itsekkyyden sijaan päämotiivikseen. On todellakin heikkoa toivoa, että aseiden voimalla voitaisiin saada kansakunnat noudattamaan kultaista sääntöä ja että tällä tavalla nykyisestä ihmisten kunnianhimon ja ahneuden sekasorrosta syntyisi uusi rauhan ja onnellisuuden maailmanjärjestys.

Jos siis haluamme löytää Jumalan suunnitelmasta aidon toivon ihmiskunnan tulevasta onnellisuudesta, suunnitelman on sisällettävä riittävät järjestelyt, joiden avulla se voidaan toteuttaa tehokkaasti. Sen menestystä ei saa vaarantaa itsekäs ihmisten manipulointi eikä epäuskoisten massojen kylmä välinpitämättömyys. Raamattu vakuuttaa meille, että Jumalan suunnitelma toteutetaan jumalallisesti annettujen keinojen avulla, jotka takaavat sen toimivuuden ja lopullisen menestyksen tuoda maailmaan ”kaikkien kansojen toive”. Haggai 2:7; Sakarja 4:6

Jumalan aikeet eivät koskaan epäonnistu

Maailmanpolitiikan nykyinen traaginen tilanne ei tarkoita edes väliaikaista epäonnistumista jumalallisessa suunnitelmassa. Se tarkoittaa epäonnistumista siinä, mitä ihmiset ovat pitäneet Jumalan suunnitelmana, ja tämän epäonnistumisen tulisi painaa mieleemme tarve tutkia uudelleen Raamattua löytääksemme tulkintamme virheet, jotka ovat johtaneet toiveisiin ja odotuksiin, jotka ovat nyt murskaantuneet kylmän todellisuuden edessä.

Se, että kristinuskon tarkoituksesta ja edistymisestä maailmassa on vaalittu vääriä ja perusteettomia toiveita, on nyt selvästi nähtävissä kaikille, jotka eivät sulje silmiään todellisuudelta. Ortodoksisissa piireissä on vallinnut ajatus, että maailma on tasaisesti parantumassa, että sivilisaatio on edistynyt yhä korkeammalle ihmisten välisen hyvän tahdon tasolle ja että pian pelko, köyhyys ja sota ovat

historiaa. Tässä ortodoksisen kirkon optimistisessä näkemyksessä nähtiin myös mahdollisuus, että kaikki pakanat kääntyisivät kristinuskoon, luultavasti nykyisen sukupolven elinaikana.

Nämä kristikunnan väärät toiveet ja väitteet alkoivat murentua ensimmäisen maailmansodan puhkeamisen myötä vuonna 1914. Mutta ihmisten ponnistelut rauhan säilyttämiseksi epäonnistuivat, ja sen seurauksena tehtiin valtava ponnistus sivilisaation ja oikeudenmukaisuuden voimien kokoamiseksi. Sota tuli maailmalle yllätyksenä, mutta filosofisesti sen väitettiin olevan ”sota, joka lopettaa sodat” ja tekee maailmasta ”turvallisen demokratialle”.

Vuoden 1918 aselevon jälkeen puhuttiin paljon paluusta ”normaaliin”, mutta kuten me kaikki tiedämme, normaalia ei koskaan saavutettu. Kun kaikki konferenssit ja neuvottelut epäonnistuivat, alkoi uusi verinen sota, ja nyt tunnustetaan, että maailmalla ei ole toivoa palata normaaliin. Nykyään kysymys ei ole, miten palata normaaliin, vaan millainen uusi ”normaali” tulee olemaan.

Kaikkien näiden levottomien vuosien aikana ihmiset eivät ole tulleet yhä suuremmissa määrin kristillisten kirkkojen jäseniksi, vaan päinvastoin. Jopa niin sanotuissa sivistyneissä maissa kirkon jäsenten määrän kasvu ei ole pysynyt väestönkasvun tahdissa. Ateismi on ollut kasvussa. Maallisuus henki vallitsee edelleen useimmissa kirkoissa. Nuoret poistuvat kouluistamme ja yliopistoistamme lähes kaikki ilman uskoa Jumalaan ja Raamattuun.

Lähetystyö on hiipunut, ja kaikenlaiset filosofiat ovat tulvineet maahamme.

Tarkastelemme näitä tosiasioita, emme kritiikin vuoksi tai vihjaillaksemme, että jonkun olisi pitänyt toimia paremmin. Nyt ei ole oikea aika kritisoida sitä, mitä muut ovat tehneet tehdäkseen maailmasta paremman paikan elää. Haluamme vain korostaa, että jossain ihmisten ponnistelujen varrella, riippumatta siitä, kuinka vilpittömästi ne on tehty, miehet ja naiset ovat tehneet virheen Jumalan tarkoituksen suhteen. Jos Jumala olisi halunnut maailman kääntyvän tässä sukupolvessa, se olisi kääntynyt. Jos Jumalan suojelus olisi ollut maapallon ennen vuotta 1914 olemassa olleiden instituutioiden yllä, niitä ei olisi voitu tuhota.

Profeetan kautta Herra sanoo: ”Niin on minun sanani, joka lähtee minun suustani... Se ei palaa tyhjänä minulle, vaan se toteuttaa sen, mitä minä haluan, ja saavuttaa sen tarkoituksen, johon minä sen lähetin. (Jesaja 55:8-11). Tämä tarkoittaa, että huolimatta nykypäivän ahdistavista olosuhteista ympäri maailmaa, Jumalan suunnitelmat, mitkä ne sitten ovatkaan, etenevät vakaasti ja menestyksekkäästi. Apostoli sanoo, että ”Jumala tuntee kaikki teot maailman alusta asti” (Apostolien teot 15:18). Tämä tarkoittaa, että Jumala tiesi, mikä hänen suunnitelmansa olisi meidän aikamme suhteen, eikä siinä ole tapahtunut minkäänlaista epäonnistumista. Jesaja 46:9,10; 14:24,27

Se, että Jumalalla on suunnitelma, käy selvästi ilmi apostoli Paavalin Efesolaiskirjeen 3:11 kohdasta,

jossa hän puhuu ”ikuisuuden suunnitelmasta”, jonka keskeisenä piirteenä on meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen lunastustyö. Se, että tämä suunnitelma kattaa useita aikakausia, käy ilmi Efesolaiskirjeen 1:10:stä, jossa Paavali puhuu asioista, jotka tapahtuvat ”aikojen täyttymyksen aikana”, ja Efesolaiskirjeen 2:7:stä, jossa sanotaan, että ”tulevina aikakausina hän voisi osoittaa meille armonsa ylenmääräisen rikkauden”. Apostoli kuvailee, että kun Jumalan aika on täyttynyt, kaikki ”yhdistetään Kristuksessa”. Tämä tarkoittaa, että emme voi odottaa näkevämme ”kaikkia” asioita sopusoinnussa Kristuksen kanssa missään aikaisemmassa vaiheessa ihmiskunnan historiaa.

Koska Jumalan suunnitelma käsittää useita aikakausia tai ajanjaksoja ja koska se toteutuu vasta ”aikojen täytyessä” maailman sovittamisessa Jumalan kanssa Kristuksen kautta, tutkikaamme Raamattua selvittääksemme, kuinka Jumalan suunnitelma on edellisinä aikakausina edennyt kohti lopullista tavoitettaan ”aikojen täytyessä”.

Kolme maailmaa

Pietarin toisessa kirjeessä, luvussa 3, kerrotaan kolmesta ”maailmasta”. Tässä profetiassa apostoli käyttää kreikkalaista sanaa ”*kosmos*”, joka tarkoittaa asioiden järjestystä. Ensimmäinen näistä, hän kertoo, päättyi vedenpaisumuksen aikaan; toinen päättyy Kristuksen paluun myötä; kolmas, joka on Jumalan maailma, on ”loputon”. (Efesolaisille 3:21). Nämä

kolme maailmaa kattavat kolme pitkää ajanjaksoa. 2. Pietarin kirje 3:6; Galatalaisille 1:4; Heprealaisille 2:5

Nykyaikaisen kielenkäytön mukaisesti voimme puhua näistä kolmesta maailmasta eilisen maailmana, tämän päivän maailmana ja huomisen maailmana. Raamattu käyttää sanaa "maailma" samalla tavalla kuin me, viittaamatta planeettaan, jolla elämme, vaan ihmisten väliseen järjestykseen ja joskus aikakaudell . Suuri osa väärinkäsityksistä Jumalan tarkoituksesta ihmiskunnalle johtuu siitä, että tätä tosiasiaa ei ole tunnustettu. Esimerkiksi raamatullinen "maailmanloppu" on ymmärretty väärin tarkoittavan kirjaimellisesti maan ja kaiken sen päällä olevan palamista. Tämä on estänyt monia tutkimasta aihetta.

Tämän väärinkäsityksen vuoksi monet ovat pelänneet maailmanlopun lähestymistä ja siksi pyrkineet siirtämään sen kauas tulevaisuuteen. Toiset ovat pitäneet sitä pelkkänä keskiajan taikauskona, jota ei kannata ottaa vakavasti. Mutta kun ymmärrämme, että se, mitä Raamattu tarkoittaa nykyisen maailman lopulla, tarkoittaa juuri sitä, mitä nyt näemme tapahtuvan ja mitä ajattelevat ihmiset nykyään kutsuvat maailman loppuksi, silloin aiheesta tulee tärkeä, jopa elintärkeä, kaikille, jotka ovat kiinnostuneita siitä, millainen huomisen maailma on.

Raamattu käyttää termejä "tuli", "maanjäristykset", "myrskyt" jne. samalla kuvallisella tavalla kuin niitä käytetään nykykielessä kuvaamaan katastrofaalisia ongelmia, jotka ovat kohdanneet ihmisiä ja kansakuntia tässä sukupolvessa. Aivan kuten Herra käyttää termejä "vehnä" ja "linnunruoho" sekä

”lampaat” ja ”vuohet” kuvaamaan niitä, jotka palvelevat, teeskentelevät palvelevansa tai vastustavat häntä, niin hän käyttää termejä ”maa” ja ”taivas” kuvaamaan järjestäytyneen yhteiskunnan vaihteita, joita kutsutaan ”maailmoiksi”. Jeremia 22:29

Pietari puhuu taivaista ja maasta, jotka olivat ennen vedenpaisumusta, viitaten siihen, että ne muodostivat ”silloisen maailman”, eilisen maailman. Tuinen maailma päättyi vedenpaisumuksen aikaan, mutta maa itsessään ei tuhoutunut. Kirjaimellisesta maasta luemme, että se ”pysyy ikuisesti”. (Saarnaaja 1:4). Jesaja 45:18:ssa meille kerrotaan, että Jumala ei luonut maata turhaan, vaan ”muovasi sen asuttavaksi”. Tämä on perustotuus, joka on syytä pitää mielessä, kun seuraamme Raamatun kautta jumalallisen suunnitelman pääpiirteitä. Jumalan suunnitelma ei sisällä ihmiskunnan siirtämistä toiseen elämänpiiriin, vaan sen palauttamista ikuisen elämään maan päälle, ihmisen alkuperäiseen kotiin. Psalmi 115:16; Jesaja 65:21; Jeremia 31:17; 5. Mooseksen kirja 11:21; Matteus 5:5

Ensimmäinen maailma, joka alkoi luomisen aikaan, päättyi vedenpaisumukseen. Apostolin mukaan toinen maailma, joka alkoi vedenpaisumuksen jälkeen, päättyy tuhoon, joka tapahtuu suuren ahdistuksen ajan tai Herran (Jehovan) päivän viimeisessä vaiheessa. Tämä Jehovan päivä seuraa Herramme paluuta, jolloin olosuhteet nykyisessä pahassa maailmassa ovat kuin Nooan päivinä. Matteus 24:38,39; Luukas 17:26,27; 1. Mooseksen kirja 6:11; 2. Pietarin kirje 3:6,7,10

Nooan päivinä, kuten meille kerrotaan, ihmiset ”söivät ja joivat, menivät naimisiin ja naittivat lapsiaan . . . eivätkä tienneet” lähestyvistä vedenpaisumuksesta, joka tuhoaisi ”silloisen maailman”. Samoin Raamattu selittää, että ”Herran päivä” tulee ”yönä kuin varas”, eikä ihmiset ole tietoisia tapahtumien merkityksestä, ennen kuin tuon päivän tuhoiset ongelmat kaatavat tämän ”nykyisen pahan maailman”. Galatalaisille 1:4; 1. Tessalonikalaisille 5:2; Luukas 21:35

Mutta nykyisen maailman loppu ei tarkoita ihmiskunnan loppua. Ei, kiitos Jumalalle, se tarkoittaa vain uuden maailman alkua, huomisen maailmaa – Jumalan huomisen maailmaa. Yksi eilen ja tänään vallinneen maailman pääpiirteistä on, että ne ovat perustuneet itsekkyyteen, ja Jumalan arkkivihollinen Saatana on ollut niiden hallitsija. Mutta nykyisen maailman lopun ja huomisen maailman alun myötä Saatana sidotaan, ja uusi maailma joutuu uuden, jumalallisen hallitsijan alaisuuteen. Ilmestyskirja 20:1-4; 21:1-5; 2. Pietarin kirje 3:13; Jesaja 65:17; Obadja 21

Itsekkyys ja rakkaus

Saatanan johdolla itsekkyyden ja oman edun tavoittelun henki tuli hallitsevaksi jo eilen maailman alussa. Synti ja itsekkyyys jatkoivat hallitsemistaan ensimmäisessä maailmassa, minkä seurauksena juuri ennen sen loppua maa ”täyttyi väkivallasta”. (1. Mooseksen kirja 6:11). Sama pätee nykymaailmaan. Itse asiassa olemme jo todistamassa nykymaailman

hajoamista, ja sen tuhoon johtaa profeettojen ennustama suuri ahdistuksen aika. Daniel 12:1

Jumalan huomisen maailma on uuden hallitsijan, Kristuksen, kuninkaiden Kuninkaan ja herrojen Herran, johdossa. (Psalmi 72:1-20; Ilmestyskirja 19:16). Hänen hallintonsa perustuu rakkauteen, ei itsekkyyteen. Siksi apostoli puhuu tuosta maailmasta, jossa "asuu vanhurskaus". 2. Pietarin kirje 3:13

Saatanallinen synnin ja itsekkyyden väärä hallinto on tuonut kuoleman, koska "synnin palkka on kuolema" (Roomalaiskirje 6:23). Messiaaninen vanhurskauden ja rakkauden hallitus tuo elämän, sillä hänen on hallittava, kunnes kaikki viholliset on alistettu hänen jalkojensa alle, ja "viimeinen vihollinen", joka tuhotaan, on "kuolema" (1. Korinttolaiskirje 15:25,26).

Kun pidämme mielessämme nämä kolme maailmaa ja niiden erilaiset ominaisuudet, voimme helposti nähdä, että mitä tahansa Raamattu niistä sanoo, se vaikuttaa ristiriitaiselta, ellei sen erilaisia lausuntoja sovelleta siihen aikakauteen, johon ne kuuluvat. Esimerkiksi nykyajasta profeetta sanoo: "Nyt me kutsumme ylpeitä onnellisiksi; kyllä, ne, jotka tekevät paha, ovat nousseet valtaan; kyllä, ne, jotka koettelevat Jumalaa, ovat jopa pelastuneet." Mutta huomisen maailmasta luemme, että silloin "vanhurskas kukoistaa" ja "kaikki jumalattomat hän (Jumala) tuhoaa". Malakia 3:15; Psalmi 72:7; Apostolien teot 3:23; Psalmi 145:20

Tämä tapa tutkia Raamatun aikakausia näyttää osittain olevan se, mihin apostoli Paavali viittaa, kun

hän kehottaa Timoteusta olemaan ahkera ”totuuden sanan oikeassa jakamisessa” (2. Tim. 2:15). Jos pyrimme Raamatun tutkimuksessamme soveltamaan sen erilaisia profetioita ja lupauksia maailmaan tai aikakauteen, johon ne kuuluvat, löydämme sen opetuksista yksinkertaisuuden, harmonian ja kauneuden, joita emme aiemmin olleet huomanneet. Raamattu itsessään on harmoninen, ja sen ymmärtämiseksi meidän on vain päästävä harmoniass in kanssa. Joh. 7:17; Luuk. 11:9,10; Jer. 29:13

Vaikka apostoli Pietarin mainitsemat kaksi ensimmäistä ”maailmaa” (2. Piet. 3:6,7) ovat olleet ”tämän maailman ruhtinaan” (Joh. 14:30) Saatanan hallinnassa ja täysi jumalallinen hallinta ihmisten asioissa on varattu Jumalan huomisen maailmalle, tämä ei tarkoita, että Jumala ei olisi ollut kiinnostunut ihmiskunnasta koko tämän ajan. Päinvastoin, hän on kautta aikojen vakaasti vienyt eteenpäin suunnitelmansa valmistelevia vaiheita valmistautuakseen ottamaan hallinnon ohjat käsiinsä ja siunaamaan ”kaikki maan sukukunnat” omalla ajallaan, ”aikojen täyttymyksen aikana”. 1. Mooseksen kirja 12:3; Efesolaiskirje 1:10

Työ, jota Jumala on tehnyt aikana, jolloin Saatana on hallinnut kansanjoukkoja, on kehittynyt asteittain eri aikakausien tai aikakausien kautta. Jumalan sana – hänen lupauksensa ja ohjeensa kansalleen – on vaikuttanut suuresti hänen työnsä toteuttamiseen maan päällä kaikkien näiden eri aikakausien aikana, ja hänellä on ollut erityinen tehtävä jokaiselle armon

aikakaudelle. Raamatussa ei ole mitään, mikä viittaisi siihen, että Jumalan tavoissa kohdella kansaansa olisi tapahtunut merkittäviä muutoksia ensimmäisen maailman, eilisen maailman aikana.

Tuona aikana annettiin tärkeitä lupauksia. 1. Mooseksen kirjan 3:15:ssä kerrotaan, että naisen ”siemen” ”murtaisi” jonain päivänä käärmeen pään. Enochin kautta Jumala lupasi, että Herra tulisi tuhansien pyhiensä kanssa. (Juudaksen kirje 14). Nooan kanssa toimissaan Jumala antoi tiettyjä esimerkkejä, jotka ovat meille nykyään erittäin arvokkaita nykyisen maailman lopun yhteydessä. Kuitenkin vasta vedenpaisumuksen jälkeen Jumalan suunnitelmat alkavat avautua suurella selkeyllä, vaikka nykyisen näkemyksemme mukaan vedenpaisumusta edeltäneet tapahtumat ovatkin erittäin merkityksellisiä.

Patriarkaalinen aika

Vedenpaisumuksen jälkeistä ensimmäistä ajanjaksoa voidaan kutsua patriarkaaliksi ajaksi, ei siksi, että tämä ilmaisu esiintyisi Raamatussa, vaan siksi, että Raamattu osoittaa selvästi, että tänä aikana Jumala oli tekemisissä yksinomaan muutaman henkilön kanssa, joita kutsuttiin patriarkoiksi eli Israelin isiksi, kunnes Jaakob kuoli ja hänen kaksitoista poikaansa perustivat Israelin kansan.

Jumalan työ tai suunnitelma patriarkaalisen aikakauden aikana ei ollut ihmisten evankeliointi. Hän puhui Abrahamille ja antoi hänelle ihmeellisiä lupauksia. Jumala kertoi hänelle, että hänen

tarkoituksenaan oli siunata kaikki maan perheet. Tämä paljastaa Jumalan kiinnostuksen koko ihmiskuntaa kohtaan, mutta ihmisille ei yleisesti ottaen annettu tuona aikana mahdollisuutta vastaanottaa luvattuja siunauksia. Jesajan kirjassa 51:2 kerrotaan, että Jumala kutsui vain Abrahamin. 1. Mooseksen kirja 12:1

Patriarkaalisen aikakauden aikana Sodomian ja Gomorran kaupungit tuhoutuivat niiden pahuuden vuoksi, mutta Jumala ei yrittänyt saada näitä pahoja ihmisiä katumaan. Tiedämme tämän siitä, mitä Jeesus kertoo meille Uudessa testamentissa. Mestari, joka harjoitti voimakasta -palvelutyötä tietyissä kaupungeissa aikanaan, sanoi, että jos samat mahtavat teot olisi tehty Sodomassa ja Gomorassa, nämä kaupungit eivät olisi tuhoutuneet, koska ne olisivat katuneet. On selvää, että Jumala olisi voinut antaa näiden jumalattomien kaupunkien asukkaille tehokkaan todistuksen, jos se olisi ollut hänen suunnitelmansa, mutta hän ei tehnyt niin. Sen sijaan hän tuhosi ne antamatta heille mahdollisuutta tehdä parannusta. Jeesus lupasi heille myös "siedettävämmän" ajan kuin niille suosiollisille kaupungeille, jotka kieltäytyivät tunnustamasta häntä ja hänen mahtavia tekojaan.

Toisaalta meidän on pääteltävä, että nämä ihmiset kuuluivat Jumalan lupaukseen, jonka mukaan hän siunaisi "kaikki" maan perheet Abrahamin siemenen kautta, joten ainoa sopusoinnallinen näkemys, jonka voimme ottaa tilanteesta, on se, että Jumala aikoo herättää sodomalaiset kuolleista siunatakseen

heidät. Juuri tämän profeetta Hesekiel ennustaa profetiansa 16. luvussa, 44. jakeesta luvun loppuun asti.

Luvattu siemen

Lupaus, jonka Jumala antoi Abrahamille patriarkaalisena aikakaudena, vahvistettiin myöhemmin jumalallisella valalla. (1. Mooseksen kirja 22:16-18; Heprealaiskirje 6:13-18). Se oli ihmeellinen lupaus, jossa Jumala paljastaa aikomuksensa siunata kaikki maan perheet. Se vahvistettiin lisäille ja Jaakobille, ja Jaakobin kuollessa hänen kahdelletoista pojalleen, jotka muodostivat Israelin kansan ytimen. Abraham ei ymmärtänyt tämän lupauksen koko merkitystä. Hän ei esimerkiksi ymmärtänyt, että siunauksen siemen oli hengellinen siemen.

Abraham ei myöskään ymmärtänyt selvästi, että Jumalan hänen kanssaan tekemässä liitossa oli kaksi osaa: toinen osa koski "siemenen" kehitystä ja toinen osa koski luvattujen siunausten jakamista sen siemenen kautta. Abraham epäilemättä ajatteli, että ihmeellinen lapsi, lisäksi, oli se luvattu siemen, ja hänellä oli niin vahva usko Jumalan kykyyn täyttää lupauksensa, että hän uskoi lisäksi heräävän kuolleista, jos hän uhrasi hänet Jumalan käskyn mukaisesti. Heprealaiskirje 11:17-19

Heprealaiskirjeen 11:13,39 ja Apostolien tekojen 7:5:ssä apostoli kertoo meille, että Abraham kuoli ilman, että lupaus oli täyttynyt hänelle; mutta elinaikanaan hän "etsi kaupunkia, jolla on perustukset

ja jonka rakentaja ja tekijä on Jumala”. (Heprealaiskirje 11:10). Kaupunki oli Abrahamille hallituksen tai valtakunnan keskus, joten hän odotti Jumalalta, että Jumala perustaisi maan päälle valtakunnan, jossa Abrahamin jälkeläiset olisivat merkittävällä asemalla. Abrahamille annettu lupaus oli todellakin yksi Vanhan testamentin lupauksista tulevasta messiaanisesta valtakunnasta.

Aabrahamilla, kuten muillakin tuon aikakauden patriarkoilla, on hyvin merkittävä rooli messiaanisen valtakunnan maallisessa vaiheessa, ja Jumalan heille antamat lupaukset sekä heidän kuuliainen uskonsa näihin lupauksiin vaikuttivat suuresti heidän valmistautumiseensa tähän rooliin. Tämän lisäksi Jumalan lupaukset patriarkoille ja hänen suhteensa heihin ovat erittäin tärkeässä roolissa, kun hän myöhemmin paljastaa suunnitelmansa kansalleen (). Näin tarkasteltuna voimme nähdä, että vaikka Jumala ei yrittänytkaan käännättää maailmaa patriarkaalisen aikakauden aikana, hän kuitenkin teki erittäin tärkeän työn suunnitelmansa toteuttamiseksi. Jumalan työ tuona aikakautena oli, kuten aina, suuri menestys.

Juutalainen aikakausi

Juutalainen aikakausi, seuraava vaihe Jumalan suunnitelmassa, alkoi Jaakobin kuolemalla ja päättyi Jeesuksen ensimmäiseen tulemiseen. Tätä aikakautta kutsutaan ”juutalaiseksi aikakaudeksi”, koska se viittaa siihen, miten Jumala jatkoi valmistelemaa työtä lopullisen valtakuntansa perustamiseksi ja siitä seuraavan siunauksen

antamiseksi kaikille kansoille. Tuona aikana Jumala toimi vain yhden kansan, juutalaisen kansan, kanssa eikä minkään muun. Profeetan kautta hän julisti heille: ”Teitä ainoastaan olen tuntenut kaikista maan sukukunnista.” Aamos 3:2

Jumala antoi Israelille lakinsa. Hän lähetti heille profeettojaan. Papiston kautta hän perusti tabernaakkelin palveluksen, joka Uuden testamentin mukaan ennakoii ”tulevia hyviä asioita”. (Heprealaiskirje 9:11,23; 10:1). Jumalan lupaus tälle kansalle oli, että jos he olisivat uskollisia Hänelle, Hän tekisi heistä ”pappeuden valtakunnan ja pyhän kansan”. (2. Mooseksen kirja 19:5,6). Tämä tarkoitti, että heidän kauttaan Jumala jakaisi lupamansa siunaukset kaikille maan perheille.

Mutta Israel ei ollut kelvollinen tähän korkeaan ja kunniakkaaseen asemaan jumalallisessa suunnitelmassa (Roomalaiskirje 11:7). Kun heidän Messias tuli heidän luokseen, he hylkäsivät hänet ja sen seurauksena heidät hylättiin tästä erityisestä jumalallisen suosion asemasta. Mutta Jumalan työ juutalaisten aikakaudella ei ollut epäonnistuminen. Paavali kertoo meille, että laki toimi ”opettajana”, joka toi juutalaiset Kristuksen luo (Galatalaiskirje 3:24). Juutalaisten epäonnistuminen Jumalan täydellisen lain noudattamisessa ja siten elämän saavuttamisessa osoitti Kristuksen lunastustyön tarpeellisuuden. Kaikki kansat oppivat lopulta saman suuren opetuksen, nimittäin lunastajan tarpeellisuuden.

Jumala saavutti muita tärkeitä asioita juutalaisten aikakaudella. Hänen suhteensa Israeliin sekä sen menestykset ja epäonnistumiset toimivat arvokkaina esimerkkeinä ja oppaina tämän aikakauden hengelliselle Israelille. Profeettojen kautta Israelille annetut sadat lupaukset muodostavat yhteenvedon monista jumalallisen suunnitelman tärkeistä piirteistä ja toimivat siten oppaana Mestarin seuraajille, kun he valmistautuvat yhteiseen perintöosaan Messiaanisessa valtakunnassa. Myös muilla tavoin juutalaisen aikakauden Jumalan työ täyttää tärkeän paikan jumalallisessa suunnitelmassa ihmiskunnan uudistamiseksi. Jumalan työ juutalaisen aikakauden aikana ei ollut epäonnistuminen, vaan se saavutti jumalallisesti tarkoitetun päämääränsä.

Juutalainen aikakausi päättyi Jeesuksen ensimmäisen tulemisen myötä. Hänen palvelutyönsä aikana ja sen jälkeen kolmen ja puolen vuoden ajan jumalallinen suosiollisuus jatkui juutalaisten suhteen; ja tämän järjestelyn mukaisesti Jeesus rajoitti palvelutyönsä, samoin kuin opetuslastensa palvelutyön, Israelin kansaan, kunnes hän nousi kuolleista. Jeesus sanoi opetuslapsilleen (): ”Älkää menkö pakanoiden luo, älkääkä menkö mihinkään samarialaisten kaupunkiin, vaan menkää mieluummin Israelin talon kadonneiden lampaiden luo.” Matteus 10:5,6

Evankeliumin aika

Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen hän käski opetuslapsiaan laajentamaan palvelutyönsä kaikkiin

kansoihin, mutta silloinkin heidän piti aloittaa Jerusalemissa. (Luukas 24:45–49; Matteus 28:19,20). Danielin antaman profetian mukaan (Daniel 9:24–27), jossa hän puhuu Messiaan ”katkaisemisesta” ”viikon” keskellä, Israelille oli osoitettava suosiota kolmen ja puolen vuoden ajan Jeesuksen kuoleman jälkeen, mistä johtuu käsky ”aloittakaa Jerusalemissa”. Profetian aikakaudella ”viikko” edustaa seitsemää vuotta, kun yksi vuosi vastaa yhtä päivää. 4. Mooseksen kirja 14:33,34; Hesekielin kirja 4:6; Danielin kirja 12:11,12; Ilmestyskirja 11:2,3

Niinpä ”Jerusalemissa alkaen” alkoi evankeliumin aikakausi. Tämä aikakausi jatkuu Kristuksen toiseen tulemiseen asti, joka on myös Jumalan huomisen maailman alku. Termi ”evankeliumin aikakausi” on valittu kuvaamaan tätä ajanjaksoa Kristuksen ensimmäisen ja toisen tulemisen välillä, koska Raamattu osoittaa, että Jumalan työ tänä aikana toteutuu evankeliumin eli ”hyvän uutisen” julistamisella valtakunnasta.

Kuten jo todettiin, patriarkaalisen aikakauden aikana Jumala jatkoi työtään valitsemalla ja käsittelemällä tiettyjä yksittäisiä patriarkkoja. Juutalaisen aikakauden aikana hänen työnsä toteutui käsittelemällä juutalaista kansaa ; Mutta evankeliumin aikakaudella Jumala ei rajoita suosiotaan tiettyihin merkittävään henkilöihin, kuten hän teki patriarkaalisen aikakauden aikana, tai yhteen kansaan, kuten hän teki juutalaisen aikakauden aikana, vaan on antanut kaikille kansalleen tehtäväksi julistaa valtakunnan

ilosanomaa kaikille kansoille; ja ne, jotka ovat vastanneet tähän sanomaan, ovat olleet niitä, joille Jumala on suonut suosiotaan kutsumalla heidät osallistumaan aikakausien suunnitelmaansa.

Mikä on sitten ollut Jumalan työn tavoite evankeliumin aikakaudella? Tähän kysymykseen vastataan Apostolien teoissa 15:13-18. Siellä kerrotaan, että Jumala vieraili pakanoiden luona ”ottaakseen heistä kansan nimeensä”. Juutalaiset kansakuntana olivat tarkoitus olla tämä kansa, ja muutamat heistä ottivatkin Kristuksen vastaan, ja niille, jotka ottivat, ”hän antoi vallan tulla Jumalan lapsiksi” (Joh. 1:12).” (Joh. 1:12). Mutta jumalallisessa suunnitelmassa tämä ”kansansa hänen nimeensä” oli tarkoitus koostua 144 000:sta – joistakin näkökulmista katsottuna huomattava määrä, mutta verrattuna koko ihmiskuntaan tai jopa tunnustaviin kristittyihin se on todellakin vain ”pieni lauma”. Luuk. 12:32

Roomalaiskirjeen 11:17-24:ssä apostoli selittää, että pakanoilla on mahdollisuus saada tämän evankeliumin aikakauden erityiset etuoikeudet, koska juutalaiset, jotka olivat ”luonnollisia oksia”, katkaistiin epäuskon vuoksi. Tämä tarkoittaa, että kun nämä ”hänen nimensä kansa” valitaan pakanoiden joukosta, he todella ottavat juutalaisten hylättyjen paikan alkuperäisessä israelilaisessa ohjelmassa – luonnollinen, lihallinen Israelin talo menettää tämän erityisen suosion paikan. Tämä on syy, miksi Ilmestyskirjassa 7:4-8 ja 14:1-3 () koko 144 000 hengen joukko on kuvattu israelilaisessa kuvassa.

Huomaa erityisesti, että tässä ”pienessä laumassa”, joka on ”Karitsan” kanssa Siionin vuorella, sanotaan olevan Karitsan Isän nimi kirjoitettuna otsaansa. Näin heidät esitetään ”hänen nimensä kansana”, eli kantavan hänen nimeään. Ilmestyskirjan 19:7:ssä tämä sama joukko kuvataan Karitsan ”vaimoksi”, ja tällä tavoin he myös saavat osansa taivaallisen Isänsä suvun nimestä (ks. myös Ilmestyskirja 21:2 ja 22:17).

Jumalan hallitseva talo

Jumalan sanan yleisen todistuksen valossa tämä ”hänen nimensä kansa”, joka on koottu kaikkien kansojen keskuudesta evankeliumin avulla, on Jumalan hallitseva talo. Miika 4:1-4:ssä kerrotaan jumalallisen valtakunnan perustamisesta koko maapallolle, ja tämä valtakunta (joka profetiassa symboloidaan ”vuorena”) osoitetaan koostuvan ”Herran talosta”. Kaikki tämän nykyisen pahan maailman perinnölliset hallitsevat talot ovat olleet perhesopimuksia, joiden kautta hallitsijat ovat sukupolvesta toiseen perineet ”oikeuden” hallita.

Joten Jumala kertoo meille, että hänen valtakuntansa on hallitsevan talon käsissä, joka on myös perheen järjestely. Tämän perheen jäsenet saavat oikeuden hallita perintönä ja koska he ovat osa perhettä. Se ei kuitenkaan ole maallinen perhe, vaan jumalallinen perhe. Se on Jumalan oma perhe. Sen päämies on hänen ”ainoaksi syntynyt” ja rakastettu Poikansa, Kristus Jeesus. Jeesuksen lisäksi ne, jotka seuraavat hänen jalanjälkiään, otetaan jumalalliseen

perheeseen ja heistä tulee Jumalan poikia. Kolossalaiskirje 1:18; Johannes 1:12; 1. Johanneksen kirje 3:1,2

Apostoli selittää edelleen, että jos olemme poikia, olemme ”Jumalan perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä”. (Roomalaiskirje 8:16,17). Kaikille näille yhteisperillisille on luvattu paikka Jumalan hallitsevassa talossa, ja tämän evankeliumin aikakauden tarkoitus on valita ja valmistaa ne, jotka tämän taivaan kuninkaallisen perheen jäseninä tulevat elämään ja hallitsemaan Kristuksen kanssa tuhat vuotta. Ilmestyskirja 20:4; Psalmi 2:9; Ilmestyskirja 2:26,27; 1. Korinttolaiskirje 6:2,3

Evankeliumin aikakauden työn päätyttyä mikään ei estä Jumalan uuden huomisen maailman perustamista. Nykyisen maailman loppua kohti tapahtuu Kristuksen toinen tuleminen, joka (maailman kannalta) on aluksi ”kuin varas yöllä”. Kristus tulee ensin ottamaan morsiamensa. (Johannes 14:3; Ilmestyskirja 19:7; 21:2). Kun hänen morsiamensa eli kirkko on yhdistynyt hänen kanssaan taivaallisessa kirkkaudessa, täyttyy Ilmestyskirjan 22:17 lupaus, jossa lukee: ”Henki ja morsian sanovat: ’Tule, ... ota elämän vettä ilmaiseksi.

Ensimmäinen aikakausi uudessa maailmassa

Uuden maailman ensimmäistä tuhatta vuotta voitaisiin kutsua tuhatvuotiseksi tai messiaaniseksi aikakaudeksi. Tuon tuhannen vuoden aikana kirkko, joka on kerätty maailmasta tämän evankeliumin

aikakauden aikana, hallitsee Jeesuksen kanssa jakamaan Jumalan lupaamia siunauksia ”kaikille maan sukukunnille”. (1. Mooseksen kirja 12:1-3; Galatalaisille 3:16,27-29; Ilmestyskirja 5:10; Matteuksen evankeliumi 19:28). Messiaanisen aikakauden aikana Jumalan suuri suunnitelma saavuttaa loistavan ja voitokkaan päätöksensä. Efesolaisille 1:10

Ennen kuin tuhatvuotinen aika voi alkaa, maailman on kuitenkin käytävä läpi ”vaikea aika, jollaista ei ole ollut kansakuntien syntymisestä lähtien” (Daniel 12:1). On kaikki syyt uskoa, että elämme nyt tätä aikaa ja että maailman nykyinen ahdistus on osa ”vaikeaa aikaa”, jonka myötä tämä aikakausi päättyy.

Koska kirkon jäsenet ovat yleensä olettaneet, että Jumalan tarkoituksena oli, että maailma kääntyisi evankeliumin aikakaudella, nykyinen sivilisaation tuhoaminen hämmentää heitä ja uhkaa tuhota uskon Jumalaan ja kristinuskoon. (Jeremia 8:15). Mutta kun ymmärrämme, että tämän aikakauden tehtävä on ollut vain kerätä maailmasta ne, jotka tulevat hallitsemaan Kristuksen kanssa seuraavalla aikakaudella, nykyinen kristinuskon näennäinen epäonnistuminen on ymmärrettävää.

Itse asiassa Jeesus itse viittasi voimakkaasti siihen, että kun hänen toisen tulemisensa aika koittaisi, uskosta olisi jäljellä hyvin vähän maan päällä (Luukas 18:8). Paavali ennusti, että ”viimeisinä päivinä” tulisivat vaaralliset ajat ja että ihmiset olisivat ”enemmän nautinnon kuin Jumalan ystäviä” (2. Tim. 3:4). (2. Tim. 3:4). Vertauksessa vehnästä ja

rikkaruohoista Jeesus teki selväksi, että suuri osa hänen julistetuista seuraajistaan olisi vain näennäisiä kristittyjä ja että aikakauden lopussa nämä kirkkokunnat tuhoutuisi.

Tämän aikakauden lopussa tapahtuva rikkaruohojen polttaminen on osa suurta ahdistuksen aikaa, jolla aikakausi päättyy. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että aikakauden työ olisi ollut epäonnistunut. Jumalan työ tässä aikakaudessa, kuten kaikissa aikaisemmissa aikakausissa, on ollut ihmeellinen menestys. Kaikki hänen todellinen ”vehnänsä” kerätään lopulta taivaalliseen aittaan, ja sitten he ”loistavat kuin aurinko Isänsä valtakunnassa”. (Matteus 13:43). Siksi, riippumatta siitä, missä määrin näemme kristinuskon väitetyt hajoamisen, muistakaamme, että mikään ei voi tapahtua ilman Jumalan lupaa ja että se, mikä meille saattaa näyttää onnettomuudelta, on vain valmistautumista todellisen kristinuskon vakiinnuttamiseen tuhatvuotisen valtakunnan aikana.

Eedenin paratiisi

Seuraamme nyt Jumalan suunnitelman kehitystä hieman eri näkökulmasta. Olemme panneet merkille ajan merkityksen jumalallisissa järjestelyissä – kuinka Jumalan suunnitelma on kehittynyt aikakaudesta toiseen – ja nyt tarkastelemme jumalallista ohjelmaa sen suhteessa eri olemassaolon tasoihin tai elämän alueisiin. Kun apostoli Efesolaiskirjeen 1:10:ssä kuvaa jumalallisen suunnitelman täyttymistä ”aikojen täyttymyksen aikana”, hän julistaa, että silloin kaikki

asiat kootaan Kristuksen alle, sekä ne, jotka ovat "taivaassa", että ne, jotka ovat "maassa" ().

Raamatussa mainitaan kaksi pelastusta, yksi taivaallinen pelastus ja toinen maallinen pelastus. Jos emme ota tätä seikkaa huomioon tutkiessamme Raamattua, seurauksena on monia ilmeisiä ristiriitoja. Suurin osa Vanhan testamentin lupauksista ja osa Uuden testamentin lupauksista kuvaavat maallisia siunauksia, kun taas suurin osa Uuden testamentin lupauksista ja Vanhan testamentin profeettallisista lupauksista kirkosta kuvaavat taivaallista toivoa. Meidän on sovellettava näitä lupauksia oikeaan aikaan, jos haluamme nähdä niiden välisen harmonian.

Korostamme, että Aadam luotiin elämään maan päällä ja että maa luotiin ihmisen kodiksi (Jesaja 45:18; Psalmi 115:16). Aadamille ei sanottu mitään taivaaseen menemisestä. Hänelle kerrottiin, että jos hän rikkoisi Jumalan lakia, hän kuolisi. Päinvastoin olisi myös ollut totta – jos hän ei olisi rikkonut lakia, hän ei olisi kuollut. Jos Aadam ei olisi rikkonut jumalallista lakia, käsky lisääntyä ja täyttää maa ja alistaa se olisi toteutunut ilman syntiä, sairautta ja kuolemaa.

Tällöin Aadam ja hänen lapsensa olisivat jatkaneet elämää maan päällä ilman kuoleman pelkoa. Kun käsky täyttää maa olisi täytetty kokonaan, tämä ihmiskunnan tehtävä olisi providentiaalisesti päättynyt, ja maa olisi pysynyt täynnä täydellistä ja onnellista ihmisperhettä, joka olisi nauttinut Jumalan täydellisestä suosioista koko loputtomien ikuisuuden

aikojen ajan. Mutta niin ei käynyt, sillä Aadam rikkoi jumalallista lakia, ja ennustettu kuolemantuomio langetettiin hänelle. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että Jumalan tarkoitus ihmisen luomisessa olisi epäonnistunut.

Aadamin rikkomuksen kautta koko ihmiskunta on syntynyt synnin ja kuoleman tilaan täydellisyyden ja elämän sijaan. Paavali selittää, että yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta synti tuli maailmaan ja kuolema synnin tähden, joten kuolema on siirtynyt kaikille, koska kaikki ovat syntiä tehneet (Roomalaiskirje 5:12,19). Aadamin lankeemus toi mukanaan kuolemantuomion heti, kun hän oli tehnyt syntiä, ja juuri tässä tilassa hän sai lapsensa. Siksi myös he olivat kuoleman tiellä, koska virta ei voi nousta lähdeään korkeammalle.

Vastaava hinta

Muistakaamme, että kun Aadam synti, hänelle ei sanottu mitään siitä, että hän menisi taivaaseen tai helvettiin kuollessaan. Hänelle sanottiin, että hänen täytyisi kuolla, ja tämä tarkoitti yksinkertaisesti sitä, että hän oli menettänyt oikeuden elää ja nauttia täydellisestä Eedenin puutarhasta – maallisesta paratiisista. Aadamin synti merkitsi siis paratiisin menettämistä. Jumalan pelastussuunnitelma on siis välttämättä sellainen, joka mahdollistaa paratiisin palauttamisen. Mutta miten tämä voidaan saavuttaa? Raamattu vastaa, että se saavutetaan Kristuksen lunastustyön kautta.

Yksi Raamatun termeistä, jota käytetään lunastustyön yhteydessä, on "lunnas". Paavali kertoo meille kirjeessään, että "ihminen" Kristus Jeesus antoi itsensä "lunnaseksi" kaikkien puolesta (1. Tim. 2:5,6). Tässä kohdassa kreikankielinen sana, joka on käännetty "lunnaseksi", on "*antilutron*", joka tarkoittaa "vastaavaa hintaa". Ihminen Jeesus, joka kuoli lunastajana Golgatan ristillä, oli tarkalleen vastaava hinta täydellisestä ihmisestä Aadamista, joka oli tehnyt syntiä. Jeesuksesta sanotaan, että hän "tuli lihaksi" ja että tämän tarkoituksena oli "kärsiä kuolema, ... jotta hän Jumalan armosta maistaisi kuoleman jokaisen ihmisen puolesta". Joh. 1:14; Hebr. 2:9

Kun Jeesus tuli ensimmäisen kerran, hänen tuolloin toteuttamansa suunnitelman pääpiirre oli hänen henkensä antaminen koko maailman syntien puolesta. Johannes Kastaja sanoi Jeesuksesta: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnit." Joh. 1:29

Jos jumalallisessa suunnitelmassa ei olisi ollut kehitettävää lisävalmisteluvaihetta, Jumalan työ Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen jälkeen olisi ollut palauttaa langennut ihminen menetettyyn asemaansa – paratiisiin. Uskoville olisi silloin annettu viesti: "Tule, ... ota vapaasti elämän vettä." (Ilmestyskirja 22:17). Jeesuksen kautta oli tehty järjestelyt, joilla kumottiin kuolemantuomio, joka oli langetettu Aadamille ja hänen kauttaan koko ihmiskunnalle. Näin ollen seuraava looginen askel olisi ollut aloittaa palauttamisen työ.

Mutta tämä ei ollut työ, jonka apostolit aloittivat helluntaina. On totta, että Jeesus paransi muutamia aikansa sairaita ja herätti muutamia kuolleita, mutta tämä oli vain esimerkki hänen tulevasta työstään. (Johannes 2:11). Apostoli Paavali selittää, että varhaiselle kirkolle annetut Hengen lahjat, joiden avulla tehtiin rajoitettu määrä ihmeitä, olivat ”lakkaamassa” eli katoamassa. (1. Kor. 12:31; 13:1-3,8; 14:18-20,22). Jotkut ovat sittemmin väittäneet kykenevänsä tekemään ihmeitä Kristuksen nimessä, mutta kuolleita ei ole herätetty, ja vain surullisen pieni osa sairaista on väittänyt parantuneensa ihmeellisesti, ja näiden väitteiden aitous on kyseenalainen.

Jeesuksen opetuslapsille ei luvattu terveyttä ja ikuista elämää maan päällä. Heille sanottiin pikemminkin, että jos he halusivat olla Kristuksen todellisia opetuslapsia, heidän oli odotettava kärsivänsä ja kuolevansa hänen kanssaan. ”Jos joku tahtoo seurata minua, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua”, sanoi Mestari niille, jotka halusivat oppia opetuslapsuuden ehtoja. Matteus 16:24

Luonnollisesti voisi olettaa, että jos Jeesus, kuten Raamattu paljastaa, otti syntisten paikan kuolemassa, hänen uskovansa eivät tarvitsisi kuolla. Se on totta Jumalan tulevassa maailmassa, mutta tämän evankeliumin aikakauden aikana kehitetään toista, erittäin tärkeää vaihetta jumalallisessa pelastussuunnitelmassa.

Mikä on tämä suunnitelman vaihe? Se on Kristuksen kirkon kutsuminen ja valitseminen, sen jäsenten valmistaminen jakamaan hänen kanssaan työ ihmiskunnan elävöittämiseksi messiaanisen aikakauden aikana. Apostoli kuvaa tätä ”taivaallisena kutsuna” (). (Heprealaiskirje 3:1; Filippiläiskirje 3:14). Jeesus viittasi siihen lausunnossaan rikkaalle nuorelle hallitsijalle, kun hän sanoi tälle, että jos tämä seuraisi häntä kuolemaan, hän saisi ”aarteen taivaassa”. Luukkaan evankeliumi 18:18-22

Valmistettu paikka

Jeesus viittasi myös seuraajiensa taivaalliseen toivoon, kun hän lupasi heille: ”Menen valmistamaan teille paikkaa. Ja kun olen mennyt, ... tulen takaisin ja otan teidät luokseni, jotta tekin olette siellä, missä minä olen.” (Johannes 14:2,3). Pietari viittaa kirkon taivaalliseen toivoon lausumalla: ”Jolla meille on annettu suuret ja kallisarvoiset lupaukset, jotta te näiden kautta tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonteesta.” 2. Pietarin kirje 1:4

Paavali rohkaisee kristittyjä kiinnittämään huomionsa ”ylhäällä oleviin asioihin”. Nämä ylhäällä olevat asiat, hän kertoo meille, ovat ”siellä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella”. (Kolossalaiskirje 3:1,2). Tämä viittaa siihen, että kirkon palkka on sama kuin Jeesuksen palkka. Apostoli korostaa tätä myös sanoessaan: ”Jos olemme istutettuina hänen kuolemansa kaltaiseksi, niin olemme myös hänen ylösnousemuksensa kaltaiseksi.” Roomalaiskirje 6:5

Jälkimmäisessä tekstissä selitetään, miksi Jeesuksen seuraajille tässä ajassa ei palauteta ikuista ihmiselämää – se johtuu siitä, että heidät kutsutaan kuolemaan Jeesuksen kanssa. Toisin sanoen, jumalallisen suunnitelman uhrautuva työ ei päättynyt Golgatalla. Paavali tekee tämän selväksi Roomalaiskirjeen 12:1:ssä, jossa luemme: ”Siksi, veljet, minä pyydän teitä Jumalan armosta (), että te uhraatte ruumiinne eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi, mikä on teidän järkevä palveluksenne.”

Kolossalaiskirjeen 1:24:ssä Paavali puhuu ”Kristuksen kärsimysten puuttuvan osan” täyttämistä. Muissa kohdissa kirkko esitetään uhraavan roolissa, luopuen elämästään tehdessään Jumalan tahtoa. Juuri tästä kristittyjen uhraavasta työstä apostoli puhuu ”istutettuna yhdessä” Kristuksen kuoleman ”kaltaiseksi”. Jeesus ei kuollut tuomittuna, syntisenä. Hän kuoli uhrautuvaan tapaan, vapaaehtoisena uhrina synnin puolesta. Hänen kuolemansa mahdollisti Aadamin synnin ja Aadamin kautta koko ihmiskunnan perinnöllisten syntien laillisen mitätöimisen.

Vanhurskautettu Kristuksen kautta

Kuinka sitten, jotkut saattavat kysyä, Jeesuksen seuraajat voisivat kuolla samalla tavalla kuin hän kuoli? Eivätkö he olekin langenneen rodun jäseniä, tuomittuja kuolemaan, kuten koko ihmiskunta? He olivatkin, mutta Raamattu kertoo meille, että Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen hän ilmestyi

Jumalan eteen meidän puolestamme. (Heprealaiskirje 9:24). Tämä tarkoittaa, että hänen uhrinsa ansiosta kaikki hänen pyhitetyt seuraajansa vapautuvat tuomiosta, niin että Jumala ei enää pidä heidän kuolemaansa tuomiona vaan uhrina.

Roomalaiskirjeen 6:10,11:ssä Paavali sanoo kristityille, että he voivat ”pitää” itseään ”todella kuolleina synnille”, aivan kuten Jeesus ”kuoli synnille”, toisin sanoen syntiuhrina. Tämä ei tarkoita, että kirkon uhraustyö olisi tarpeen ihmiskunnan lunastamiseksi. Jeesus on jo suorittanut kaiken tämän. Se tarkoittaa, että Jumala hyväksyy kirkon uhraukset ikään kuin ne olisivat täydellisten ihmisten uhrauksia ja että näiden uhrausten kautta kirkko on valmis työskentelemään Jeesuksen kanssa messiaanisella aikakaudella koko ihmiskunnan elämän jakajana.

Ne, jotka muodostavat Kristuksen todellisen kirkon – joiden nimet on ”kirjoitettu taivaaseen” – on kutsuttu pois maailmasta ja heille on vakuutettu, että Kristuksen veren kautta heidän epätäydelliset tekonsa ovat Jumalalle hyväksyttäviä. Heidän halukkuutensa uhrata maallinen elämänsä perusteella heille on luvattu taivaallinen palkka. Siten he kulkevat kapeaa uhrauksen tietä, joka johtaa kunniaan, kunnioitukseen ja kuolemattomuuteen. Matteus 10:39; Roomalaiskirje 2:7

Ainoastaan kirkolle on annettu kuolemattomuuden toivo. Adam ei ollut kuolematon, koska kuolemattomuus tarkoittaa kuoleman kestävyyttä. Ihminen ei tule olemaan kuolematon, kun hänet

palautetaan täydellisyyteen messiaanisen aikakauden lopussa, mutta kaikki tämän evankeliumin aikakauden todelliset, uskolliset kristityt tulevat lopulta korotetuksi kuolemattomuuteen. Heistä tulee sellaisia kuin Jeesus on nyt, korotettuja, taivaallisia olentoja; ja he näkevät hänet sellaisena kuin hän on, ja ovat hänen kanssaan valtakunnassa ja hallitsevat hänen kanssaan tuhat vuotta. 1. Johanneksen kirje 3:2; Ilmestyskirja 2:26,27; 5:10; 20:4,6

Paratiisi palautetaan

Kun tämän evankeliumin aikakauden työ on valmis ja kaikki todelliset kristityt ovat yhdistyneet Jeesuksen kanssa valtakunnan taivaallisessa ” ”-vaiheessa, alkaa työ ihmiskunnan palauttamiseksi elämään maan päälle.

Apostoli Pietari puhuu tästä messiaanisen aikakauden työstä ”korvauksena” ja kertoo, että siitä ovat puhuneet kaikki Jumalan pyhät profeetat maailman alusta lähtien. (Apostolien teot 3:20,21). Juuri nämä pyhien profeettojen todistukset kuvaavat maallisia elämän siunauksia, jotka ihmiskunta saa Kristuksen toisen tulemisen jälkeen. Näiden maallisten lupauksien täyttyminen on odotettava, kunnes tämän evankeliumin aikakauden kirkko on valmis ja kokoontunut Kristuksen luo taivaalliselle tasolle – paikkaan, jonka Jeesus on heille valmistanut. Joh. 14:1-3

Kun evankeliumin aikakauden työ on saatu päätökseen, seuraa ihmiskunnan kokoaminen

Kristuksen alle, ei hengellisellä tasolla, vaan maallisella. Näin kaikki kokoontuu Kristuksen alle, ”sekä taivaassa että maan päällä, hänessä”. (Efesolaisille 1:10). Evankeliumin aikakauden alussa alkanut kirkon kokoaminen on saatava päätökseen ja koko kirkko yhdistettävä Kristuksen kanssa kirkkaudessa juuri ennen messiaanisen aikakauden alkua; siksi meille kerrotaan, että tässä ”aikojen täyttymyksen ajassa” sekä taivaallinen että maallinen kokoaminen Kristuksen luokse saatetaan päätökseen.

Maalliset ruhtinaat

Ensimmäisinä maalliseen täydellisyyteen ja elämään palautetaan menneisyyden uskolliset palvelijat. He olivat Israelin isät, mutta heistä tulee Kristuksen lapsia ja heidät tehdään ”ruhtinaiksi koko maassa”. (Psalmi 45:16). Jeesus sanoi, että Abrahamia, Iisakia ja Jaakobia sekä kaikkia profeettoja pidetään kansan opettajina tuon valtakunnan aikana. (Matteus 8:11; Luukas 13:28-30). He ovat jumalallisen Kristuksen maalliset edustajat, ja heille annetaan tehtäväksi hallinnoida uuden valtakunnan lakeja.

Jumalallisen Kristuksen maallisia edustajia tukee ihmeitä tekevä voima, joten ei ole mahdollista välttää silloin asetettuja lakeja – jotka ovat Kristuksen lakeja. Meille kerrotaan, että silloin tapahtuu niin, että ”jokainen sielu, joka ei kuuntele (tottele) sitä profeettaa, hävitetään kansan keskuudesta” (Apostolien teot 3:23). Ne, jotka noudattavat messiaanisen valtakunnan lakeja, eivät joudu

kuolemaan. He palautetaan siihen täydellisyyteen, jonka isä Aadam menetti, ja sen maallisen täydellisyyden perusteella he saavat mahdollisuuden elää maan päällä ikuisesti. Tätä tarkoitetaan apostoli Pietarin käyttämällä termillä ”korvaus” ja Mestarin käyttämällä termillä ”uudistuminen”. Matteus 19:28

Sadoissa raamatullisissa lupauksissa, jotka koskevat pian maailmaan tulevia palautuksen siunauksia, meillä on yleiskatsaus monista tavoista, joilla se johtaa ihmisten onnellisuuteen ja heidän ongelmiansa ratkaisemiseen. Meille kerrotaan, että tieto Jumalasta täyttää koko maan, kuten vedet peittävät meren. (Jesaja 11:9). Meille kerrotaan, että Herra kääntyy ihmisten puoleen puhtaalla sanomalla, joka antaa koko ihmiskunnalle mahdollisuuden ”kutsua Herran nimeä ja palvella häntä yksimielisesti” (Sefanja 3:9).

Meille kerrotaan myös, että silloin Jumalan laki kirjoitetaan ihmisten sydämiin (Jeremia 31:33,34). Tämä kuvaa yhtä tapaa, jolla ihminen palautetaan siihen täydellisyyteen, jonka hän menetti, kun Aadam rikkoi Jumalan lakia Eedenissä.

Jumalan lain kirjoittaminen ihmisten sydämiin vaatii Jumalan apua. Ihmeitä tekevä voima on silloin käytettävissä auttamaan niitä, jotka tarvitsevat apua ja jotka asettuvat valtakunnan sääntöjen alaisuuteen.

Tuosta ajasta meille kerrotaan, että ihmiset ”oppivat vanhurskauden” (Jesaja 26:9). He oppivat myös tuntemaan Herran, jonka tunteminen on ikuinen elämä. (Johannes 17:3). Saatana sidotaan tuona

aikana, ja kaikki pahat vaikutukset hillitään. (Ilmestyskirja 20:1,2). Tie takaisin elämään tehdään niin selväksi, että ”matkustajat, vaikka ovat tyhmiä, eivät eksy siinä”. Jesaja 35:8,9

Kuinka erilainen tilanne onkaan verrattuna siihen, mitä kristityt kohtaavat nyt! Viimeksi mainitut kulkevat ”kapeaa tietä”, jota on vaikea löytää, ja ne, jotka sen löytävät ja kulkevat sitä, joutuvat kiusaukseen ja koetukseen melkein jokaisella askeleella. (Matteus 7:13,14). Jumala tietysti auttaa heitä, ja heidän palkkansa on erittäin suuri. Mutta kun palautuksen ”moottoritie” avataan, tämän aikakauden koettelemukset ovat päättyneet, ja ihmiskunta saa kaiken tarvittavan avun, jotta se voi palata nopeasti ja täydellisesti täydellisyyteen ja ikuiseen elämään maan päällä.

Tämä on siis Jumalan suunnitelma huomisen maailmalle. Pitkät valmistautumisen vuodet ovat nyt melkein päättyneet. ”Mikael”, Jumalan huomisen maailman kuningas, on jo noussut, ja hänen paluunsa ottamaan morsiamensa ja ottamaan kuninkaallinen valtaansa kansojen yli johtaa ”sellaiseen ahdistuksen aikaan, jota ei ole ollut kansakuntien syntymisestä lähtien”. (Daniel 12:1). Tämä ahdistus, vaikka se onkin tuskallista, valmistaa maailmaa ottamaan vastaan uuden kuninkaansa, jonka läsnäoloa he eivät vielä tunnista eivätkä tunnusta. Mutta kun hänen kunniansa paljastuu, ”kaikki liha näkee sen yhdessä”. Jesaja 40:5

Jerusalemista ”hänen hallituksensa ja rauhansa kasvu” leviää vähitellen, kunnes se käsittää kaikki

kansat ja tuo niille ilon, rauhan ja iankaikkisen elämän. (Jesaja 9:6,7). Kun maan kansat ovat nykyistä nöyrempiä, ne sanovat: ”Tulkaa, mennään Herran vuorelle ja Jaakobin Jumalan temppeliin, niin hän opettaa meille teitään, ja me vaellamme hänen polkujaan.” Kun he ovat näin oppineet Herran tiet, he ”taovat miekkansa auroiksi ja keihäänsä viiniköynnösten leikkausveitsiksi; kansa ei enää nosta miekkaa kansaa vastaan, eikä he enää opi sotaa.” Miika 4:1-4; Jesaja 2:2-4

Kyllä, Jumalalla on suunnitelma, ja se on edistynyt vakaasti kohti täyttymystään kautta aikojen. Nyt olemme ”aikojen täyttymyksen aikakauden” kynnyksellä, jolloin jumalallisen suunnitelman suuri finaali toteutuu, joka tuo kaikille kansoille siunauksen, rauhan, onnen ja ikuisen elämän. Jumalallisen suunnitelman finaali on Jumalan vastaus kristittyjen rukoukseen: ”Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi, niin maan päällä kuin taivaassa.” Matteus 6:10

Jos tiedämme Jumalan suunnitelmasta ja siitä, mitä se pian merkitsee ahdistuneelle maailmalle, meillä on etuoikeus kertoa siitä muille. Se on evankeliumin todellinen sanoma, ”hyvä uutinen”, jonka keskiössä on Kristuksen lunastustyö. Kun meillä on tilaisuus, kertokaamme ihmisille, että Jumalan suunnitelma ei ole missään vaiheessa epäonnistunut, vaan se etenee Hänen tarkoituksensa mukaisesti kohti loistavaa täyttymystä. Hänen työnsä eilen maailmassa ei epäonnistunut. Hänen työnsä tänään maailmassa ei ole epäonnistunut. Hänen työnsä

huomenna maailmassa ei epäonnistu. Jesaja 42:4; 55:10,11; 53:10

Koska Jumalan suunnitelma on pian valmis hänen huomisen maailmassaan, koko maa muuttuu pian paratiisiksi, ja kaikki, mikä menetettiin Eedenissä ja lunastettiin Jeesuksen kuolemalla, palautetaan ihmisille. Siten Jumala pyyhkii kyynelät kaikkien kasvoilta, ja kuolema nielaistaan voittoon. Ilmestyskirja 21:1-5; 1. Korinttolaiskirje 15:54